

Arrest

nr. 229 624 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is in België aankomen op 13 september 2006 en was in het bezit van een paspoort met een visum type D met het oog op gezinshereniging.

1.2. Zij diende vervolgens een aanvraag in om toelating tot verblijf in functie van haar Belgische echtgenoot. Op 24 oktober 2007 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). De weigeringsbeslissing steunde op de vaststelling dat er geen sprake was van een gezinscel. Verzoeksters beroep tot

nietigverklaring tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 15 583 van 4 september 2008.

1.3. Verzoekster diende daarop op 24 november 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 9 november 2012 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard en op 21 november 2012 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.4. Verzoekster diende een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 8 april 2013. Op 24 juni 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 159 768 van 13 januari 2016 verwierp de Raad het annulatieberoep tegen deze beslissing.

1.5. Op 20 november 2018 diende verzoekster nogmaals een verzoek in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 1 augustus 2019 werd deze beslissing onontvankelijk verklaard.

Op dezelfde datum werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Mevrouw,

Naam, voornaam: C., N.

geboortedatum: 30.06.1976

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

-SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

EERSTE ONDERDEEL

1. De machtiging tot verblijf van verzoekster op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 1 augustus 2019.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

1. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster (haar private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

1. De bestreden beslissing omvat echter op geen enkele manier een motivering met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster (haar private belangen, omwille van haar zeer langdurig verblijf in België sinds 13 september 2016, zoals verder uiteengezet onder het derde middelonderdeel).

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf (waarbij moet worden geoordeeld over het – al dan niet – bestaan van buitengewone omstandigheden) niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide zijn niet identiek. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (een verplichting om het land te verlaten binnen een bepaalde termijn) is verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij moet worden beoordeeld of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de burgemeester van haar woonplaats). De afweging verschilt derhalve, met elks een apart toetsingskader.

Een aparte motivering is derhalve vereist. De gemachtigde kan niet stellen dat een motivering over de aanvraag tot machtiging van verblijf zou volstaan. De bestreden beslissing bevat overigens ook geen verwijzing naar deze motivering.

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden doordat in de bestreden beslissing geen enkel motief werd opgenomen met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster (haar private belangen, omwille van haar zeer langdurig verblijf in België sinds 13 september 2016, zoals verder uiteengezet onder het derde middelonderdeel).

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

DERDE ONDERDEEL

1. Indien geen schending kan worden weerhouden van de formele motiveringsverplichting, quod non, merkt verzoekster op dat minstens blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) door de gemachtigde op onzorgvuldige en redelijke wijze rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster. De persoonlijke situatie van verzoekster werd miskend. De gemachtigde meent immers dat een verwijderingsmaatregel moet worden opgelegd, ondanks haar persoonlijke situatie (in het bijzonder haar langdurig verblijf in België en de sociale bindingen die hij heeft aangegeven, zie hieronder). De gemachtigde is nochtans gehouden om, voorafgaandelijk, de persoonlijke situatie van verzoekster te overwegen, op een zorgvuldige en redelijke manier, bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel. Verzoekster wijst hiervoor op artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting.

2. Verzoekster heeft de Marokkaanse nationaliteit. Zij is aldaar geboren te B. (Marokko) op 30 juni 1976.

Zij is op 12 mei 2005 getrouwd in Casablanca (Marokko) met de heer K. M., geboren op 8 januari 1986 te Marokko en hebbende de Belgische nationaliteit. Zij hadden elkaar eerder leren in 2003.

Verzoekster is in België aangekomen op 13 september 2006, in het bezit van een paspoort met een visum type D op basis van gezinshereniging (afgeleverd door het consulaat van België in Casablanca te Marokko). Verzoekster is sindsdien woonachtig in België.

Na haar aankomst, heeft verzoekster haar intrek genomen bij haar schoonfamilie (woonachtig te 1030 Brussel, (...)).

Het huwelijksleven met de heer K. M. kantelde. Hij toonde zich agressief naar verzoekster toe. De situatie escaleerde, waardoor het huwelijk tussen beide personen niet meer kon verdergaan. Er werd hiertoe een procedure opgestart bij de vrederechter. Zij vormen sindsdien geen koppel meer.

De nodige documenten bevinden zich tevens in het administratief dossier.

Verzoekster wijst derhalve op haar zeer langdurig verblijf in België, gedurende een periode van bijna 13 jaar (sinds 13 september 2006). Zij verbleef sindsdien onafgebroken in België. Verzoekster verwees in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet naar verschillende documenten (naast de reeds gekende documenten in het administratief dossier) om haar langdurig verblijf in België te staven.

Onder stuk 19 bracht verzoekster onder meer de betalingsbewijzen voor van de MIVB voor de periode van 2010 tot 2018. Onder stuk 21 bracht verzoekster verschillende recente getuigenverklaringen bij. Een eerste getuigenverklaring betreft deze van de verhuurder. Verzoekster woonde namelijk steeds op hetzelfde adres. Hij verklaart dat verzoekster sinds 2007 woonachtig is in België (in het huis dat hij in eigendom bezit). De huur wordt steeds tijdig betaald en verzoekster stelde geen problemen. Ook de navolgende getuigenverklaringen geven weer dat verzoekster sinds 2006 in België verblijft. Zij verliet België niet meer sindsdien. De getuigenverklaringen geven tevens weer dat zij zich heeft geworteld in de samenleving waar zij sinds 2006 deel van uitmaakt. Verzoekster spreekt Frans, waardoor haar aanpassing makkelijk verliep. Het spreken van één van de landstalen vergemakkelijkte in het bijzonder haar integratie.

1. Bovenvermelde elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de beslissing waarbij verzoekster zou worden genoodzaakt om België te verlaten ondanks haar verblijf van bijna 13 jaar in België.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61).

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de bijgevoegde stukken aan de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de elementen aanwezig in het administratief dossier ter staving van de banden die verzoekster is aangegaan met haar omgeving (zoals ook uiteengezet in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

In tegenstelling tot haar binding met België, heeft verzoekster stelselmatig haar binding met Marokko verloren. Er kan inderdaad gesteld worden dat verzoekster een langdurige periode van haar leven in Marokko verbleef, maar deze periode nam een einde bijna dertien jaar geleden. Haar meest recente ontwikkeling in haar leven speelde zich af in België. Het is deze ontwikkeling die op de voorgrond staat.

Het blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee op een zorgvuldige en redelijke manier heeft rekening gehouden, ondanks de verplichting volgende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

5. De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoekster het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, aangezien door de gemachtigde aldaar een oordeel moet worden gevormd over de – al dan niet – aanwezigheid van buitengewone omstandigheden voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf via de burgemeester van de verblijfplaats van de betrokkene. Hieruit volgt geenszins dat verzoekster ook effectief het grondgebied moet verlaten. Het oordeel strekt zich hiertoe geenszins uit. Een aparte beslissing (en aparte beoordeling en motivering) is derhalve vereist indien verzoekster de verplichting zou worden opgelegd om binnen een bepaalde termijn verplicht het land te verlaten.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting, ontbreekt hierdoor.”

2.2.1. Waar verzoekster in het eerste onderdeel aanvoert dat samen met het thans bestreden bevel eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waartegen een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring werd ingediend, merkt de Raad op dat het beroep tegen die beslissing, gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer RvV 236 773, samen met de huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 23 oktober 2019. Met het arrest nr. 229 623 van 2 december 2019 werd dit beroep verworpen. Het eerste onderdeel wordt bijgevolg niet aangenomen.

2.2.2. In het tweede onderdeel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing geen motivering bevat met betrekking tot verzoeksters persoonlijke situatie in het bijzonder met betrekking tot haar private belangen omwille van het langdurige verblijf in België. Verzoekster meent eveneens dat er niet mee kan worden volstaan te verwijzen naar de weigeringsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van dezelfde datum. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is immers anders en vereist een afzonderlijke motivering. Verzoekster meent aldus dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 8 van het EVRM en artikel 62 van de vreemdelingenwet, werd geschonden.

De Raad merkt evenwel op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand, het gezinsleven en de belangen van de minderjarige kinderen. In het middelonderdeel voert verzoekster geen enkel element aan met betrekking tot deze belangen. Verzoekster refereert enkel naar haar lange verblijfsduur in België, hetgeen in verband kan worden gebracht met de ontwikkeling van haar privéleven in België, maar niet gelijk staat aan het gezinsleven waarmee overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden. Verzoekster voert in het tweede onderdeel dan ook geen enkel element aan waarmee in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten worden gehouden en desgevallend moest worden gemotiveerd.

Het middelonderdeel is niet gegrond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wordt niet betwist dat er *in casu* sprake is van een situatie van eerste toelating tot het grondgebied. Verzoekster werd immers, buiten de periode van kort verblijf die in 2006 werd gedekt door het visum type D, nooit gemachtigd of toegelaten om op het grondgebied te verlaten te verblijven.

In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Verzoekster voert met betrekking tot het gezinsleven geen concrete elementen aan waaruit een positieve verplichting zou kunnen voortvloeien ten aanzien van de verwerende partij.

Met betrekking tot de elementen van integratie, het feit dat zij haar leven gedurende 13 jaar in België heeft opgebouwd en plaatselijke bindingen heeft terwijl zij de bindingen met Marokko zou hebben verloren, volgt uit de jurisprudentie van het EHRM dat de staat die de aanwezigheid van een vreemdeling op zijn grondgebied duldt, het mogelijk maakt dat die vreemdeling deel uitmaakt van de samenleving van het gastland, daar relaties heeft en een gezin vormt. Dit brengt evenwel niet automatisch met zich mee dat op de autoriteiten van de staat een verplichting rust om de vreemdeling toe te staan zich te vestigen in hun land, zelfs niet indien er sprake is van een gezinsleven als een *fait accompli* (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 103). In haar rechtspraak heeft het Hof geoordeeld dat, in het algemeen, personen in een dergelijke situatie geen aanspraak ontwikkelen op de toekenning van een verblijfsrecht (zie EHRM (Besliss.) 13 mei 2003, *Chandra en anderen t. Nederland*, nr. 53102/99.; EHRM (Besliss.) 5 april 2005, *Benamar t. Nederland*, nr. 43786/04 ; EHRM (Besliss.) 6 juli 2006, *Priya t. Denemarken*, nr. 13594/03 ; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland*, nr. 50435/99, § 43, ECHR 2006-I; EHRM (Besliss.) 31 juli 2008, *Darren Omoregie en anderen t. Noorwegen*, nr. 265/07, § 64, en *B.V. t. Zweden* (Besliss.) 13 november 2012, nr. 57442/11).

Een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf kan enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk* ; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Verzoekster toont niet aan dat er *in casu* sprake zou zijn van elementen in het gezinsleven of het privéleven waarmee de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten rekening te houden. Met betrekking tot de vraag of dergelijke uitzonderlijke omstandigheden *in casu* aanwezig zijn, voert verzoekster geen concrete elementen aan.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT